CİLT II
No. 34
1-4-1943

AFACAN

7½ KURUŞ
Her hafta Perşembe Günleri çıkar

— 8 —

(Geçen sayıdan devam)

Bununla beraber, içeri birinin girdiği belli idi. Bunu düşünen delikanlı, ona karşı daha iyi bir durum almak için, hemen, yanıbaşındaki Tanrı heykelinin üzerine çıktı ve onun kollarının üstüne tırmandı. Orada öyle bir biçimde yerleşti ki kendisine ateş etseler vuramazlardı, fakat onun attığı her kurşun hedefine saplanırdı.

Yalnız, bu sırada birşey oldu:

Tremal Naik, heykelin üzerinde daha iyi yerleşeyim derken kolu bir yere çarptı ve büyük bir şangırtı duyuldu: heykelin yanıbaşına asılı duran büyük bir lâmba yere düşmüş ve parçalanmıştı. Lâmbanın şangırtısı koca Tapınağın içinde uzun uzun çınladı. Sonra yine dört bir yanı derin bir sessizlik kapladı.

Aradan bir iki dakika geçmişti. Yandaki kapı açıldı ve içeri uzun boylu, zayıf bir Hintli girdi. Elindeki ufak bir lâmba, karanlığa hafif bir ışık serpti ve bu yarı aydınlık içinde, arkasından yirmi, yirmi beş kişi kadar bir Hintli kafilesinin de içeri girdiği görüldü.

Gelenler Suyodana ile adamları idiler.

«Ganj'ın oğlu» elindeki lâmbayı kaldırıp dört bir yana dolaştırdıktan sonra yanındakilere döndü:

— Çocuklar! dedi. Gece yarısı oldu.

Ötekiler hep bir ağızdan karşılıkta bulundular:

— Öç almaya hazırız!

— İçimize giren yabancıyı ne yapacağız?

— Öldüreceğiz!

O zaman, Suyodana, başını kaldırarak, karanlığa doğru haykırdı:

— Hey Tremal Naik! duydun mu? Seni geberteceğiz!

Onun bu bağırışına karşılık olarak, Tapınağın içinde bir kahkaha çınladı. Sonra, yere pat! diye bir şeyin düştüğü işitildi.

Dönüp baktıkları zaman Tremal Naik'i karşılarında gördüler. Kara orman Avcısı, onların neler konuştuklarını birer birer duymuş ve nihayet bir sıçrayışta, Hintlilerin karşısına gelip dikilmişti. Alaylı alaylı gülerek:

— Tremal Naik'i siz mi öldüreceksiniz? dedi. Hah hah! güleyim bari! demek siz Kara Orman Avcısı'nın nasıl bir adam olduğunu bilmiyorsunuz?

Hintli delikanlı bunları söylerken, iki elinde birer tabanca, kollarını ileri uzatmış, onların üzerine doğru ateşe hazırlanmış gibi duruyordu. Hintliler o kadar şaşırmışlar ve öyle korkmuşlardı ki donup kalmışlar, yerlerinden kımıldayamıyorlardı. Fakat, avcı ateş etmedi.

Tremal Naik tabancaların kurşunlarını boşalttı. Sonra bu iki silâhı uzaklara fırlatarak, omuzundaki tüfeğini aldı. Onun da kurşunlarını boşalttı. Şimdi onu sadece bir sopa gibi kullanmak üzere elinde tutuyordu.

— İşte! dedi. Tremal Naik karşınızda duruyor ve sizden fazla silâhlı değil: onun da elinde sadece bir sopa var. O-na karşı çıkacak varsa gelsin! Ben kendimi ve buraya kapamış olduğunuz zavallı kızı kurtarmak için çarpışacağım!

Durmuş, onu dinleyen Hintliler arasında o sözlerini bitirince, bir kımıldama oldu ve derinden derine bir fısıltı başladı. Fakat hiç biri ileri atılmak cesaretini gösteremiyordu.

Nihayet, içlerinden en cesuru olacak, bir Hintli ileri doğru bir adım attı ve kalabalığın arasından çıkarak, elindeki kargıyı Tremal Naik'e doğru fırlattı.

Fakat, ya aceleden iyi nişan alamamıştı, yahut da hesabında yanılmıştı: uzaklık o kadar az olduğu halde, kargı Kara Orman Avcısı'nın ayakları dibine düştü.

Kargı havaya fırladığı zaman kılını bile kıpırdatmamış olan delikanlı, onun, yere düştüğünü görünce alaylı alaylı gülümsedi ve:

— Hadi, hadi, dedi. Bekliyorum!

Tremal Naik'in böyle meydan o[...] yuşu Hintlileri hem korkutuyor, hem [...] kızdırıyordu. Korkuyorlardı, çünkü K[...]ra Orman Avcısının bu kadar kend[...] güvenişine bakılırsa herhalde yaman [...] adam olacaktı; kızıyorlardı da, çün[...] kendileri yirmi beş, otuz kişi olduk[...] halde bir tek kişi ile başa çıkamıyac[...]ları mı idi?

En sonunda kızgınlıkları daha üs[...] çıktı ve hepsi birden, sanki bir tek ins[...]mış gibi, delikanlının üzerine atıldı[...] Bir yandan da:

— Gebertin hınzırı! öldürün yezidi! ye bağırıyorlardı.

Tremal Naik, onların, üzerine atıld[...]larını görünce, ilk önce şöyle bir ba[...] Sonra, elinde sopa gibi kullandığı tü[...]ğin ucundan tutup, topuklarının üzer[...]de bir döndü ve tüfeğini dört bir ya[...] sallıyarak:

— Çekilin bakayım! diye haykı[...] Yanıma yaklaşanı tepelerim! İsteyen [...]nesin!

Hintlilerden bir ikisi, birdenbire a[...]dıkları için hızlarını kesemediler ve K[...]ra Orman Avcısının tâ yanıbaşına kad[...] geldiler. Delikanlının elindeki tüfeğin dipçiği onların kafasına yerleşerek iki[...]ni de yere yuvarladılar.

Bunun üzerine, ötekilerde yaklaşma[...] cesaret kalmadı.

Onların oldukları yerde kaldıkları[...] gören Tremal Naik geri döndü ve T[...]pınağa girmek üzere ileri atıldı.

Fakat atılması ile yere kapaklanma[...] bir oldu. — Daha var —

KARA ORMAN AVCISI

(2 inci sayıdan devam)

Onu erkekce döğüşerek alt edemiyeceklerini anlıyan Hintliler, düzenbazlık yoluna sapmışlar ve Kara Orman Avcısına bir tuzak kurmuşlardı:

Onun, Tapınaktaki kızı kurtarmak için içeri gireceğini biliyorlardı. Kapının önüne ilk bakışta görünmiyecek biçimde, boydan boya bir ip germişlerdi. Tremal Naik kapıya doğru bir adım atar atmaz ayağı bu ipe takılmış ve yere yuvarlanmıştı.

Düşmanlarının bu düzenbazlığına kızan Kara Orman Avcısı can acısından değil, öfkesinden acı acı bir bağırdı ayağa kalkmak üzere davrandı.

Fakat, kalkmıya vakit bulamadı:

Onu yere düşüren Hintliler, ipin iki ucuna yapışarak doladılar ve zavallı delikanlıyı kıskıvrak bağladılar.

Tremal Naik onlara öfkeli öfkeli bakıyor ve:

— Bu yaptığınız doğru değildir, diyordu. Erkek olan, karşısındaki daha üstün silâhla çıkmaz. Benim elimde içi kurşun dolu iki tabanca ile tüfenk vardı. Sizde tabanca ve tüfenk yok, sadece sopa var diye ben onları attım, size karşı tüfengi sadece sopa olarak kullandım. Fakat siz ospa ile çarpışamıyacağınızı görünce daha üstün silâh aradınız ve beni arkadan vurarak yere düşürdünüz! Doğrusu yazıklar olsun size!

O bunları söylüyordu amma, orman adamlarında utanacak yüz yoktu. Delikanlıyı iplerle sarıp sarmaladıkça arsız arsız gülüyorlar;

— En sonunda elimize geçtin ya! biz onu biliriz! Şimdi istediğin kadar söylen! diyorlardı.

Bu sırada kalabalık yarıldı ve Tremal Naik'in tapınakta gördüğü ve adının Suyodana olduğunu öğrendiği adam göründü. Hintlilerin «Ganjın oğlu» adını verdikleri bu adam onların başı idi. Onu görünce bütün Hintliler el pençe divan durdular.

Suyodana, belinden kamasını çıkarıp havada dolaştırarak:

— Tamam! diye haykırdı. Şimdi gelin karar verin; bu adamın hak ettiği ceza nedir?

Otuz Hintli hep bir ağızdan bağırdılar:

— Ölüm!

Ganjın oğlu, kamasını havadan indirerek:

— Öyleyse, dedi, öldürelim!

Tremal Naik, hakkında verilen bu ölüm kararını dinlerken, elleri, ayakları sıkı sıkı iplerle bağlanmış bir halde yerde yatıyordu. Kendisine öldüreceklerine değil de, uğradığı haksızlığa karşı ateş saçan gözleri ile haydutlara baktı. Sonra, gözlerini kapayarak, kısık bir sesle:

— Zavallı! Ada dedi.

Bu dakikada bile, kendisinin öleceğini değil, tapınağa kapatılmış olan o bedbaht kızcağızın kurtulamıyacağını düşünüyordu.

Tremal Naik'in bu düşüncelerile kapanan gözleri, göğsüne saplandığını duyduğu sivri kamanın acısı ile açıldı ve zavallı delikanlı, boğuk boğuk inledi:

— Ay!

Sonra, sesi kesildi ve gözleri kapandı.

Suyodana, kamasını onun göğsünden çekip çıkarırken, açtığı yaradan bol bir kan boşandı:

Tremal Naik, bu düşman kamasının altında hareketsiz uzanmıştı.

(Arkası var)

Mandrakenin Maceraları

Yaralı Avcı

Afrika ormanlarının en sık bir yerinde, günlerce süren yolculuktan sonra mola vermiş olan avcılar, ilk iş olarak, yolda hasta düşen arkadaşlarını yatırmak ve iyi etmeye çalışmak oldu.

İçlerinden en usta olan bu avcı, oralarda çok görülen hastalıklardan birine yakalanmıştı. Bunun için, daha uzağa gideceklerken, vazgeçmişler ve burada dinlenmiye karar vermişleıdi.

Hasta avcı:

— Siz beni bırakın, işinize bakın, diyordu.

Çünkü onun gözünde av, her şeyin üstünde idi ve, kendi yüzünden, arkadaşlarının bu eğlenceli işten kalmalarına gönlü razı olmuyordu.

Fakat, arkadaşları onu bırakıp nereye gidebilirlerdi?

— Olmaz, dediler. Bize her şeyden çok senin sağlığın lâzım. Sen iyi olmadıkça bir yere gitmeyiz. İnşallah yakında iyi olursun, hep beraber yeniden ava çıkarız.

Fakat, dedikleri gibi olmadı..

Ertesi gün, etrafa gözcü olarak yolladıkları arkadaşları geldi:

— Ormanın doğu yanında bir fil sürüsü var, dedi. Kaçırılmaz bir fırsat!

Evet, bu, hiç de kaçırılmaya gelmez bir fırsattı. Çünkü onlar bu ormana, en çok, fil avlamak için gelmişlerdi. Günlerdenberi aramışlar, file rastlamamışlardı. İşte şimdi, bu fırsat çıkmıştı. Fakat, gidemiyeceklerdi ki.

Bu haberi hasta avcı duyunca:

— Gidin, çocuklar, dedi. Beni bırakın. Bugüne kadar bana iyi baktınız, beni iyi etmiye çalıştınız. Zaten hastalığım geçmiye yüz tuttu. Bir kaç güne kadar iyi olur, sizi bulurum.

— Senin gelmene hacet yok, dedi. Biz zaten geç kalacak değiliz. En çok iki, bilemedin üç gün sonra buradayız. Hem sonar hepimizin birden gitmesi lâzım değil. İçimizden biri burada kalabilir.

Böylece, avcılar, içlerinden birini hasta arkadaşlarının yanına can yoldaşı bırakarak, tüfeklerini aldılar, gittiler.

Hasta avcı, onların fil avlamak üzere gittiklerini görünce memnun oldu. Kendisi de bu ava katışmak isterdi amma, hiç olmazsa onların gittiğini görerek içi ferahlıyordu.

Yalnız giderlerken içlerinden biri:

— Benim tüfeğim bozuldu, dedi ve hasta yatan arkadaşının tüfeğini istedi.

O da:

— Pekâlâ, al, diyerek verdi. Sonra gülümseyerek: ben bu ava gidemiyorum, hiç olmazsa tüfeğim gitsin, iş görsün, dedi.

Onlar gittikten sonra, iki arkadaş başbaşa kaldılar.

Hastanın yanına bıraktıkları avcı, hem ona bakabilecek, hem de bir tehlike olursa karşı koyabilecek kadar usta ve cesur bir adamdı.

Aradan iki gün geçti. Ava giden arkadaşları gelmemişti. Zaten gelecek kadar vakit olmamıştı. Amma, ertesi gün gelmeleri ihtimali vardı.

O akşam üzeri idi. İki arkadaş, çadırlarında, biri yatmış, öteki onun ayakucuna oturmuş, dereden tepeden konuşuyorlardı. Hasta oldukça iyileşmişti ve birkaç gün sonra artık büsbütün iyi olup ayağa kalkacağını umuyordu.

O sırada uzaktan uzağa bir arslan kükremesi işittiler. İki arkadaş kulak kabartıp dinlediler ve gök gürültüsünü andıran seslerin gittikçe yaklaştığını duydular.

Biraz sonra, büyük bir arslan sürüsü çadırın tâ yanına kadar gelmişti. İnsan kokusunu alır almaz çadıra saldıracaklar ve ikisini de parçalayacaklardı.

Tehlike yüzde yüzdü. Daha fazla yaklaşlaşmasına meydan vermeden karşı koymak lâzımdı. Yoksa iş işten geçecekti.

Bunu düşünen avcı, hasta arkadaşına:

— Ben gidiyorum, dedi ve tüfeğini aldığı gibi fırladı.

Ötekisi onu alıkoyacak vakit bulamadı. Çünkü avcı, hasta arkadaşını kurtarmak istiyor ve onu, önüne geçmesine meydan vermeden arslanlara karşı ateş açmayı düşünüyordu.

Biraz sonra dışarıdan tüfenk sesleri gelmiye başladı. Avcı, oradaki ağaçlardan birinin üstüne çıkmış, arslanlara yüksekten ateş ediyordu.

Çok geçmedi. Tüfenk sesi kesildi. Hasta avcı kendi kendine:

«— Bizim arkadaş arslanların işini bitirdi galiba!» diye düşündü.

Fakat aradan yarım saat geçtiği halde dönen olmadı.

Bekledi.

«— Belki arslanlardan son kalanı kovalıyordur» diye düşünüyordu.

Aradan, bir saat, iki saat, üç saat geti, sabah oldu, avcı hâlâ dönmemişti.

O gün de akşam oldu: ne fil avına giten avcılar döndüler, ne de arslanların peşine giden avcı.

Hasta adam, meraktan ölüyordu.

O geceyi de yatağında geçirdi ve sabahı zor etti. Gün ışırır ışırmaz yatağından fırladı: hastalığı artık iyice geçmişti ve kendini tamamile iyi hissediyordu.

Avcı, yavaş yavaş çadırdan çıktı. Biraz ileride yerde serili yatan arslanlarla karşılaştı: bunların hepsini arkadaşı öldürmüştü. Fakat zavallı avcı ne olmuştu?

Bunu anlamak için dolaşmıya başlıyan öteki avcı gide gide bir ırmak kıyısına geldi ve, yorgun düştüğü için, dinlenmek üzere oraya oturdu.

Birdenbire bir gürültü ile başını kaldırdı:

Sonra yarı yarıya çıkan bir timsah, ağzını açmış, karşısına dikilmişti. Üstüne atlamak ve avcıyı yakalamak üzere idi.

Avcı, yorgun halile, kaçmıya çalıştı, fakat başaramadı: timash onu elbisesinden yakaladığı gibi kaptı.

Avcı acı acı bir çığlık attı ve, zaten hasta olduğu için, birdenbire kendinden geçti.

Ayıldığı zaman kendisini çadırdaki yatağında görünce önce yadırgamadı. Sonra, geçirdiği macerayı yavaş yavaş hatırlıyarak şaşırdı: timsahın ağzından nasıl olup kurtulmuş ve buraya gelmişti?

O zaman yanına baktı, baş ucuna baktı: bütün arkadaşlarını orada buldu. Arslanların peşine düşen arkadaşı da, fil avına gidenler de orada idiler.

Ve onlar bu işin nasıl olduğunu kısaca anlattılar:

— Fil avından, yüklü olarak dönüyorduk. Yolda baygın bir halde yatan arkadaşımıza rasladık: Arslanlardan sonuncusunu kovalayarak ormanın en sık bir yerine gelmiş, orada bir ağaçtan hayvana ateş etmiş, fakat arslan ölmemekle beraber kendisi de ağaçtan düşerek bayılmıştı. Onu ayılttık ve beraber çadıra doğru gelmiye başladık. Bu sırada, ırmağın yanından geçiyorduk. Bir çığlık işittik: bir timsah, ağzına birini almış, suya dalmak üzere idi. Hemen, hepimiz birden bir yaylım ateş açtık. Hayvan vurulup suya düştü ve ağzındaki adam baygın olarak kurtulmuştu.

Yataktaki avcı, arkadaşlarına teşekkürle ve gülümsiyerek baktı:

— O kurtulan adam da benim, değil mi? dedi.

ÇİN HAYDUTLARININ BAŞI MOTUNG, BAY LETONDUN İCADETTİĞİ YENİ BİR UÇAK MOTORUNU ÇALIYOR. DİYANA ONU KURTARMAYA ÇIKIYOR. FAKAT ARKADAŞLARIYLE BERABER HAYDUTLARIN ELİNE DÜŞER.
BİZİ AVRUPAYA GÖNDERECEKLERMİŞ. ORADA ONLARIN HESABINA ÇALIŞMAMIZI İSTEYORLAR. HAYDYU NE YAPALIM.
PEKİ.
HERHALDE SERBEST BIRAKACAKLAR. ÇÜNKÜ AFYON KAÇAKÇILIĞINI YAPTIKLARINI BİZ BİLMİYORUZ SANIYORLAR
PİLOT GELDİ. UÇAK HAZIR MI?
EVET, HAZIR EFENDİM.
ARKADAŞIN BRUSLA YARIN AVRUPAYA GİDECEKSİN. ORAYA AYAK BASAR BASSIZE NE YAPACAĞINIZ BİLDİRİLECEK.
HANİ UÇAK HAZIRLANIYORDU ONUNLA MI GİDECEĞİZ?
EVET, GEL İSTERSEN BAK.
GELİYORUM... BİR KOLAYINI BULUP MAKİNİSTLE KONUŞMALI...
İŞTE SİZİ GÖTÜRECEK UÇAK. BİR DAKİKA MÜSAADE..
BURANIN KAPISINI AÇIK BIRAKIN, GECE YARISI SİZİNLE KONUŞMAĞA GELECEĞİM.
HERKES UYKUDA. FAKAT YA BİR GÖREN OLURSA NE DERİM!.
ORADA MISINIZ?
EVET SİZİ BEKLİYORUM.
KISA ANLATAYIM: MOTUNG AFYON KAÇAKÇISIDIR. BRUSLA BU UÇAKLA KAÇACAĞIZ SİZ DE GELİR MİSİNİZ?
SEVİNE, SEVİNE..
YALNIZ ONLAR BİZİ YARIN GÖNDERECEKLER. BU UÇAKTA SAKLANABİLİR MİYİZ.
İŞTE BU İM SIZ: İÇİ DOLU
KUTULARI BOŞALTAMAYIZ, GÜRÜLTÜ OLUR UYANIRLAR.
O HALDE BİR RİCA DAHA..
ODA: SİZ BURADA KALIRSINIZ BİZ ÜÇÜMÜZ KAÇARIZ: SİZDEN KUŞKULLANMAZLAR
FAKAT UÇAĞI BURADAN NASIL ÇIKARACAĞIZ?
BURANIN ARKA DUVARI KAPI GİBİ AÇILIR FAKAT ANAHTARI MOTUNGTA
İŞTE BU İŞİ BOZDU. FAKAT BANA BİR KISKAÇ VERİN BİR DENEYEYİM. BAŞARIRSAM BRUSL GELİRİM
BU SEFE BÜYÜK TEHLİKEYE ATILIYORUM!.
GİZLİ KAPI BURADA! FAKAT YA KARŞIMA MOTUNG VEYA MİNG ÇIKARSA NE DERİM?
KURTULMAK İÇİN TEHLİKEYİ GÖZE ALMALI!
!
KENDİ KENDİNE: AMAN ALLAH! HİÇ SESİNİ ÇIKARMADAN BAKIYOR! AYAKTA UYUYOR GİBİ!
EY GÜNEŞ KIZI, SELÂM SANA! EY AYIN KIZKARDEŞİ, ÇİN İMPARATORUNUN SARAYINA HOŞ GELDİN! DİLE BENDEN DİLE!
KENDİ KENDİNE: ANLADIM. AFYON ÇEKMİŞ, KENDİNİ KAYBETMİŞ. BUNDAN FAYDALANMALI
SENDEN ÇOK BİR ŞEY İSTEYECEK DEĞİLİM, ÇİN İMPARATORU! BOYNUNDAKİ ELMASI VER, YETİŞİR!
AL SENİN OL EY PRENSES!
ANAHTAR
ARKASI VAR

Dalaylamanın Sarayında

Bu Harbin Hikâyeleri

Çölde Bir Macera

Büyük bir hava savaşından dönen iki uçak, benzinleri bitip yere inmek zorunda kaldıkları zaman, Afrikanın Balta girmemiş ormanlarına gelmiş olduklarını gördüler.

İki uçak, düzlük bir yere konup içindekiler çıktılar ve birbirlerinin ellerini sıkarak:

— Geçmiş olsun, dediler.

Şimdi onlar için yeni bir macera başlıyordu:

Bu ıssız yerlerde nasıl yaşıyacaklar, uçaklarına nasıl benzin bulup yeniden havalanacaklardı?

İçlerinden bir pilot:

— İlkönce, nerede bulunduğumuzu öğrenmek ister, dedi.

Arkadaşı:

— Bunun için de dört bir yana dolaşmak ve insanları bulmak gerek, dedi.

Ötekiler güldüler:

— İnsan bulduktan sonra da onlara lâf anlatmak ve lâflarını anlamak gerek!

Uçmanlar, vakit geçirmeden, dört bir yanı araştırmıya başladılar. Hiç bir yanda ayak izi veya oralardan insan geçtiğini gösteren başka bir işaret yoktu.

Yol bulup gidinciye kadar orada kalmak üzere, kendilerine çadır kurdular. Bir kaç gün böyle geçti. Nihayet bir gün, daha uzaklara gittikleri zaman, ağaçlar arasında bir kulübe ile karşılaştılar.

Pilotlardan biri:

— Hayret! dedi. Burada böyle tek başına bir kulübe bulunacağını hiç aklıma getirmemiştim. Acaba içinde kimler var?

— Girip bakalım.

Uçmanlar, ellerini tabancalarına götürüp, bir saldırışa uğrarlarsa kendilerini korumak için hazırlandılar.

Fakat hazırlanmaları boşa çıktı: Kulübenin içinde kimsecikler yoktu. Kenarda bir masa duruyordu, bir de üzerine oturmak üzere katlanmış bir hasır vardı. Ötede beride atılı duran şeylere bakılırsa burada üç, dört kişinin yatıp kalktığı anlaşılıyordu.

Uçmanlar birbirlerine bakışarak:

— Ne yapacağız? diye sordular.

Hepsinin düşüncesi birdi:

— Burada kalıp bekliyelim.

Zaten yorgundular. Kulübeye girip, yanlarındaki yiyeceklerini masanın üzerine döktüler ve yemiye koyuldular.

Akşam olmuştu, fakat gelen giden yoktu.

Bunun üzerine, uçaklarının bulunduğu yere döndüler.

Tam oraya geldikleri zaman bir takım ayak sesleri duydular ve durarak kulak kabarttılar: Sesler, biraz ileriden, yani uçakların bulunduğu yerden geliyordu ve bir kaç kişinin kaçıştıklarını gösteriyordu.

Uçmanlar, hemen uçaklarına doğru gittiler. Fakat, orada kimseyi göremediler: Yabancılar, onlar gelinciye kadar kaçmışlardı.

Havacı arkadaşlar, yaktıkları ateşin ışığında uçaklarını gözden geçirince:

— Eyvah! diye haykırıştılar: Uçakların pervanelerini sökmüşler!

Şimdi, yabancıların orada ne yaptıkları anlaşılıyordu. Yerliler, anlamadıkları bu makineleri bozmuşlar ve pervanelerini alıp götürmüşlerdi.

Bunu yapanların, o kulübede oturanlar olduğu anlaşılıyordu. Çünkü oralarda başka kimse yoktu.

Uçmanlar:

— Vakit geçirmiyelim! dediler. Hemen gidelim. Arkalarından yetişelim ki pervaneleri kırmadan ele geçirelim...

İçlerinden iki kişiyi uçakların başına bekçi bıraktılar ve ötekiler, koşa koşa, yerlilerin kaçtığı yana doğru gittiler.

Kulübeyi daha uzakta iken gördüler. Çünkü şimdi içindekiler bir ışık yakmışlardı. Uçmanlar, yavaş yavaş kulübeye yaklaştılar. Kapının önüne geldiler. Tabancalarını ellerinde hazırlıyarak kapıyı açmak istediler. Fakat, kapı içeriden kilitli idi.

Bunun üzerine, uçmanlardan biri:

— Siz burada kalın, kapıdan çıkacak olurlarsa karşılayın. Ben pencereden gireceğim.

Bunları söyliyen uçman, tabancası elinde, ayaklarının ucuna basa basa pencereye yaklaştı ve birdenbire camı içeri doğru iterek odaya atladı.

İçerdeki üç zenci, birdenbire afalladılar. Sonra, eli tabancalı adamın bir adım daha atması üzerine, yerlerinden fırladılar.

Uçman:

— Eller yukarı! diye bağırdı.

Fakat, adamların bu dilden anlamadıkları görülüyordu.

O zaman pilot, tabancasını onlara doğru çevirerek, üçünü de sanki oldukları yere çiviledi. Zenciler, kıpırdamadan duruyorlardı.

Dışarda kalan uçmanlar da pencereden içeri girdiler ve ikisi zencilerin üzerine tabancalarını çevirip onları kımıldamadan tutarken ötekiler de odayı aramıya başladılar.

Pervaneler görünürde yoktu. Uçmanlardan biri:

— Hasırların altına bakalım, dedi.

Baktılar ve pervaneleri sahiden orada buldular.

Uçmanlar, istediklerini ele geçirmişlerdi. Zencileri kendi hallerine bırakarak kulübeden çıktılar.

Yalnız, giderlerken bir tanesi döndü, tabancasını onlara doğru sallıyarak:

— Bir daha böyle hırsızlığa kalkacak olursanız sizi gebertirim! dedi.

Arkadaşlarından biri atıldı:

— Onlar senin dilinden anlamazlar ki!

Ötekisi karşılık verdi:

— Benim dilimden anlamazlarsa da tabancanın dilinden elbette anlarlar!

Afacan Bilmece Koponu : 34

Tehlikeli Bir Av

Afrika ormanlarında büyük bir ava çıkan gezginler, yerlilerle ahbap oldukları zaman onlara:

— Biz timsah avlamak istiyoruz, dediler.

Yerliler, onların bu sözlerine şaştılar:

— Timsahlar bizi yerler. Biz onları nasıl yakalıyabiliriz! dediler. Karşımıza çıkacak olurlarsa nasıl kaçacağımızı şaşırırız.

Fakat, avcılar, hiç bir tehlikeden yılmıyan adamlardı. Bir avın tehlikeli olması onları korkutamazdı. Asıl onların aradıkları, tehlikeli avlardı.

— Olsun, dediler. Biz ne olursa olsun timsahları ve onlardan hiç olmazsa birini diri veya ölü elimize geçirmek istiyoruz.

Yerlilerden, bu işlerde usta bir kaç işi buldular. İki kayık tuttular. Kayıklardan birine, ellerinde tüfeklerile, avcılar bindi. Yalnız, bir tanesi kalmıştı. O da, yerli kılavuzlarla birlikte ikinci kayığa bindi. Bu kayık, ırmakta en önde gidecek, dör bir yanı kollıyacak ve avcılara yol gösterecekti. Kayıkta, avcıdan başka, beş yerli bulunuyordu ki, bunlar, ellerindeki uzun sopaları kürek gibi kullanarak veya kıyıdaki ağaçlara, kayalara tutunarak, kayığı sürüyorlardı.

Yola, sabah serinliğinde çıkmışlardı. Bir iki saat sonra sıcaklık iyiden iyiye bastı. Afrikanın en sıcak yerlerinde bulunuyorlardı. Hele üzeri burada sıcağa kimse dayanamazdı. Biraz daha gittikten sonra, ırmak kıyısındaki ağaçların altına uzanıp gölgede yemek yiyecekler, sonra, akşam serinliği basıncıya kadar da kalacaklardı.

Fakat, timsahlar da henüz öğle yemeklerini yememiş olacaklardı ki, insan kokusunu almakta gecikmediler. Irmağın dar bir geçidinden sıyrılıp biraz daha geniş yere geldikleri zaman suların birdenbire ve korkunç bir hışırtı ile dalgalandığını gördüler.

Yerlilerden biri:

— Timsah! diye haykırdı ve avcı tüfengine sarıldı.

Irmağın kıyısındaki çamurları yararak suya atılan ve suları bir müddet bulandırdıktan sonra başile büyük dalgalar açarak ilerliyen timsah, o korkunç ağzını açmış, onlara bakıyordu.

İlk kayıkta bulunan avcı, iyice arkada kalmış olan arkadaşlarına seslendi:

— Dikkat! Timsah göründü. Hazır olun!

Kendisi de nişan almak üzere tüfengini omuzladı. Fakat tam o sırada yerli kılavuzlardan biri:

— Ateş etmeyin! diye bağırdı.

Avcı, tüfengi elinde durdu ve:

— Neye? diye sordu.

Yerlilerden bir başkası bunun karşılığını verdi:

— Bekleyin, timsah biraz daha yaklaşsın. Ateş edip de vuramazsanız hayvanı boş yere kızdırmış olursunuz. O zaman da halimiz haraptır.

Avcı ,yerlilerin bu işlerde daha usta olduklarını düşünerek, tüfengini indirdi. Fakat yine, timsahın saldırması tehlikesine karşı, tetikte bulunuyordu.

Bu sırada timsah, yarı vücudü suların altında, başı suların üstünde, büyük bir hızla kayarak, onlara doğru yaklaşmıştı. Neredeyse bir hamle daha yapacak ve kayığın üzerine atılacaktı.

Avcı, tehlikenin daha fazla yaklaştığını görerek, ikinci bir defa tüfengini kaldırdı. Fakat yerlilerden biri ona elile:

«Ateş etme!» gibilerden bir işaret yaparak ayağa kalktı.

Elindeki uzun sopayı kaldırdı ve artık kayığa iyiden iyiye yaklaşmış olan yırtıcı hayvana doğru uzattı.

Avcı, yerinden sıçrayarak:

— Ne yapıyorsun? diye haykırdı.

Kayığı kullanan yerli:

— Merak etmeyin, dedi. Timsahı avlamak için en iyi yol budur.

Avcı, elindeki sopayı uzatan Afrikalıya şaşkın şaşkın bakıyor ve:

«Ne yapacak acaba?» diye bekliyordu.

Zenci, elindeki uzun sopayı sanki üzerine fırlatacakmış gibi, nişan aldı ve kayığın kenarında durarak, vücudü ile, hayvana doğru sarktı.

Uzun sopanın sivri ucu, timsahın sağ gözüne girecek gibi uzanmıştı. Hayvan, karşısındaki düşmanın, kendisinden korkmadan duruşuna ilkönce şaşmış gibi bir an bakındı. Sonra sanki buna kızmış gibi, suların içinde hızlanarak ileri doğru atıldı.

İşte o zaman facia oldu:

Adam, elindeki sopayı timsahın gözüne sokmak üzere iken, birdenbire muvazenesini kaybederek, Sulara yuvarlandı.

Şimdi tehlike, biraz öncekinden daha yakınlaşmış, âdeta, timsahın avı kendisini onun ağzına atmıştı.

Korkunç hayvan, sanki sevincinden gözleri parlamış gibi, ağzını açarak ileri doğru bir hamle yaptı ve avını kapmak üzere atıldı.

Bu sırada avcı, tüfengini ateşlemek üzere parmağını tetiğe götürdü. Suya düşen adamın hayatı veya ölümü bu kurşuna bağlı idi. Kurşun hayvanın tam beyninin ortasına gelip onu bir saniye içinde öldürürse adamcağız kurtulacaktı. Öldüremezse...

Tüfenk, müthiş bir gürültü ile patladı ve kurşun vınlıyarak fırladı.

Timsah vurulmamıştı.

Fakat, sulara düşen adam, birdenbire kendini toplıyarak, timsahın ağzına düşmekten kendini kurtarmıştı: Birdenbire sulara dalmış ve gözden kaybolmuştu.

Biraz sonra, kayığın öbür tarafından çıktığı görüldü.

Bundan istifade eden avcı, daha iyi nişan aldı ve, şimdi kayığa saldırmak üzere olan timsahın üzerine üst üste, üç kurşun sıktı.

Üçüncü kurşundan sonra timsah cansız olarak sulara gömüldü.

Biraz sonra timsahı sulardan tutup çıkaran avcılar iyi bir av yapmış olarak dönüyorlardı.

150 şer adet kaldı

BİTİYOR

Harikulâde Bir Roman

Define Adası

Harikulâde Bir Roman

Denizci Sindbad

Her birinin tanesi 15 Kuruştur.

Satış Yeri:

Ülkü Kitap Yurdu.

ŞEN SÖZLER

Sebep

İki arkadaş yolda karşılaştılar, biri mütebessim öteki somurtkandı.

Somurtkan mütebessime çıkıştı..

— Yahu bir ay evvel sana iğreti verdiğim şemsiyemi hâlâ bana getirmedin.

— Ne yapayım azizim, o zamandanberi yağmur azaldı mı ki?.

Niçin

Halûk teyzesine sordu:

— Teyze sokağa çıkarken niçin eline şehsiye aldın?..

— Görmüyor musun yağmur yağıyor.

— Peki amma dün de müthiş sıcak vardı, niçin Vantilâtörü omuzuna alıp çıkmadın?..

Güçlük

İki arkadaş konuşuyorlardı. Biri Fransadan yeni dönmüştü.

— Necati, sen fransızca bilmezsin, Fransızlara meramını anlatmak için kimbilir ne kadar güçlük çekmişsindir.

— Bilâkis, ben hiç güçlük çekmedim. Fransızlar benim söylediklerimi anlamak için güçlük çekiyorlardı.

Sınıfta Kalan Ahmet

Ahmet sınıfta kalmıştı. Babası bu haberi alınca fena halde kızdı.

— Tembel, bu sene sen yine mi sınıfta kaldın?...

— Ne yapayım babacığım, kabahat benim değil. Hocamın bana garezi var. Onun için hep bilmediğim şeyleri sordu, bildiğim taraftan bi rsual bile sormadı.

KAZANANLAR

KAZANANLAR

(Geçen sayıdan devam)

23— Zeki. Darüşşafaka lisesi sınıf 5. No. 79 İstanbul; 24— İsmail, ilkokul talebelerinden. Akçakoca; 25— Feride, Fatih 40 ıncı ilkokul S. B 2. No. 148 İstanbul; 26— Zekâi, Avukat Hulûsi oğlu Denizli: 27— Ayhan, Haydar, Bıçakcı Alâeddin sokak No. 40 Fatih İstanbul; 28— Mes'ut. ortaokul C. 3 No. 38 Isparta; 29— Hakkı. Pazar mahallesi Hendek sokak No. 14 Isparta; 30— Nedim, ortaokul B. 3 No. 514 Isparta; 31— Tahsin, ortaokul sınıf A 2 No. 167 Gemlik; 32— Göksel, İnönü ilkokulu D. 3 No. 1388 Ankara; 33— Ahmet. Kurtuluş ilkokulu S. 4 No. 173 Kütahya: 34— Vural. Atatürk Erkek ilkokulu No. 215 S. 3. Şube A. Ankara; 35— Ali, As. Pos. No. 2681 Bl. 6 çavuş. Burhaniye: 36— Yılmaz. Erkek ortaokulu S. B. 2 No. 305 Konya: 37— Rauf. Beyoğlu Erkek ortaokulu S. A. 1 No. 202. İstanbul; 38— Muammer. Çemberlitaş Himayeietfal sokak No. 8 İstanbul: 39— Sabri. Vefa San sokak No. 2 İstan.: 40— Nabit. Hükûmet caddesinde Ulus kahvecisi Mustafa elile Düzce: 41— Meliha. Üsküdar Bağlarbaşı Kurtçelebi sokak No. 26 İstanbul: 42— Nureddin. Kızılsu ortaokulu A. 1 talebesinden Karadeniz Ereğlisi: 43— Servet. Cumhuriyet okulu S. 3 talebesinden No. 170 Yozgad: 44— Hayri. Çağaloğlu Şeref sokak No. 16 İstanbul: 45— Bilge. ilkokul S. A. 1 Çatalca: 46— Erol Saraylıköy ilkokul S. I Değirmendere: 47— İsmet. Erenköy ilkokul S. 8 İstanbul: 48— Bülend. Bağlıkoyu caddesi No. 3 Zonguldak: 49— Tevfik. Şehremini Güzel sokak No. 2. İstanbul: 50— Reşide. Maltepe Hatboyu caddesi No. 16, İstanbul.

---

30 uncu sayı bilmecenin çözülüşü;

«Adana»

idi.

1— Atilâ Bona, Aybey ilkokulu sınıf 3. No. 226 Uşak; 2— Ayten Beken, Yenice İsmail mahallesi Orta sokak No. 47/B Kayseri; 3— Necdet Altıntaş. 1 inci ortaokul sınıf B. 2 No. 534 Kadıköy İstanbul: 4— Nermin Ürkmez, Beyoğlu 13 üncü İsmet İnönü okulu sınıf A. 4 İstanbul.

«Çeşitli küçük kitaplar kazananlar»

5— Yalçın, Kızılçullu İstasyon şefi oğlu İzmir; 6— Muzaffer, Kadıköy Karadut sokak No. 22 İstanbul; 7— İbrahim, Beşiktaş Türk Ali mahallesi Şehit Nuri sokak No. 13 İstanbul; 8— Nureddin. Kuyucak nahiyesi Belediye muhasibi Süleyman oğlu Nazilli: 9— Mehmet, San'at okulu sınıf A. 2 No. 55 Konya; 10— Hasan. Gazi okulu sınıf 4. No. 307 Adana; 11— Uğur. Mecidiye mahallesi Rahtuman sokak No. 21 Kütahya: 12— Selçuk. ortaokul sınıf A. I No. 1096 Isparta: 13— Özcan. Kadıköy Moda caddesi Hacısükrü sokak No. 13. İstanbul; 14— Sadık. lise sınıf A. 3 No. 421 Kütahya: 15— Sadettin. Zahireci Dursunbey: 16— Refik. İnönü ilkokulu sınıf 4 de No. 71 Mersin: 17— Sadreddin. Samanpazarı Çiftehamam sokak No. 76 Samsun: 18— Turhan. ortaokul A. 1 No. 1081 Isparta: 19— Ferid. ortaokul sınıf I. şube C. No. 135 Bandırma: 20— Ruşen. sokak 4 No. 11 Öğretmenoğlu. Bandırma Paşa bayırı; 21— Nejad. Jelide. Kasımpaşa Kız ortaokul A. I. No 15 İzmir: 22— Fethi. ortaokul sınıf 1. şube D. No. 270 Bandırma: 23— Şefik. 565 inci sokak No. 15 Eşrefpaşa, İzmir: 24— Müfid. ortaokul S. 1. şube A. No. 93 Bandırma; 25— Turgud. park karşısı Karaosman sokak No. 3 Adapazarı; 26— Fatma. fabrika lokantasında ahçı Hereke: 27— Burhan. Erenköy Kozyatağı 31 inci ilkokul sınıf 2 No. 51 Kadıköy İstanbul; 28— Ayşe. lise ortaokul sınıf 1. B. No. 2474 Eskişehir; 29— Sami. Fatih Haydar - Cırcır caddesi No. 76 İstanbul; 30— Engin. Nişantaşı Güzelbahçe Yeniyol No. 14 İstanbul: 31— Adnan. 2 inci ilkokul sınıf 2 No. 19 Bursa; 32— Ali. Sümer sokak No. 44 Yenişehir - Ankara; 33— Jolide. Kasımpaşa Kız ortaokul A. I. şubesinden İstanbul; 34— Güngör. Yalıköy caddesi No. 43 Beykoz; 35— Celâl. İstiklâl ilkokulu S. 3 No. 738 Gazi Antep; 36— Selçuk. Yenişehir Meşrutiyet caddesi No. 3 Ankara; 37— İhsan, Samsun caddesi No. 34. Çarşamba - Samsun: 38— Lale. Keçeciler Çeşme sokak No. 4 Edirnekapı İstanbul: 39— Ekrem. Reşadbey mahallesi Nafizpaşa caddesi No. 3 Akhisar; 40— Burhan, Kumkapı Nişanca Havuzlumescit sokak No. 42, Ankara: 41— İrfan Ortaköy Galatasaray lisesi ilk kısım No. 433 İstanbul: 42— Atilâ. Buca yatı ortaokulu sınıf B. 2 No. 476 İzmir - Buca; 43— Mehmet. ortaokul sınıf I No. 265 Gemlik: 44— Ünal. Atatürk Kız ilkokulu sınıf B. 3 Ankara: 45— Teoman. Fevzipaşa B. cami sokak No. 5 Çanakkale; 46— Abidin. ortaokul sınıf 3 No. 265 Gemlik: 47— Neclâ. Üsküdar Küçükyokuş No. 3 İstanbul: 48— Orhan. ortaokul S. I. şube I. No. 2273 Eskişehir; 49— Göksel. Bakırköy İstasyon caddesi No. 61 İstanbul: 50— Servet. Ortaköy Galatasaray lisesi No. 664 İstanbul.

Bilmece

5 kıt'adan birinin ismiyim; 6 harfim var.

1, 2 inci harflerim bağışlama; 1, 3, 4, 2 inci harflerim bir erkek ismi; 1, 5, 4, 2 inci harflerim yine bir erkek ismi; 6, 5 inci harflerim bir renk.

Doğru çözenler arasından 50 kişiye küçük hediveler verilecektir.

DİKKAT:

1— Çözülerinizi, bilmece kuponumuzla birlikte bir zarfın içine koyunuz.

2— Zarfı yapıştırmayınız.

3— Üstüne yalnız (60) paralık pul yapıştırınız.

4— Adresi de şöyle yazınız: (Afacan 34 üncü Bilmece İşyarlığı — Posta kutusu 617).

Ülkü Kitap Yurdu
İSTANBUL

Müessisi: M. Faruk GÜRTUNCA
Basıldığı yer: Ülkü Matbaası

Çıkaran Ülkü Kitap Yurdu
Ankara Caddesi: No. 72

Sahibi ve Umumî Neşriyat Müdürü:
Ömer Lûtfi TARHAN

Doktor Faust
HAYAL ÜLKELERİNDE
NE YAZIK Kİ DÜŞÜNDÜĞÜN GİBİ OLMAYACAK, FAUST! SEN ARTIK BİLGİYLE DEĞİL HAYELLE UĞRAŞACAKSIN DİYE KORKUYORUM.
ADAMIN ŞEVKİNİ KIRMA VAGNER
ATALIM BUNLARIN HEPSİNİ KIRALIM, YAKALIM! ARTIK SENİN YERİN BU KARANLIK ODA DEĞİL FAUST.
İÇİMDEN BUNA KARŞI KOYMAK DUYGUSU GELMİ[...] NE OLDU BANA BÖYLE.
OH NE GÜZEL DÜNYA VARMIŞ!
ŞİMDEN SONRA BÜTÜN DÜNYA SENİNDİR FAUST!
FAUST, MARGERİTE RASLAYOR.
DOKTOR FAUST'UN AKLI BAŞINDAN GİTTİ ARTIK SENİN İŞLERİNE KARIŞMAYACAK.
EKSİK OLMA USTA! ARTIK BEN İSTEDİĞİM GİBİ DAVRANIRIM.
MEFİSTOFOLES SİHİRBAZ VERFEL'İN YANINDA.
ERTESİ GÜN KASABADA BİR YABANCI GÖRÜNDÜ
[8]
ARKASI VAR.